

40-LECIE PRACY PEDAGOGICZNEJ
Dra Jerzego Napiórkowskiego

Skorpion – człowiek urodzony między 24 października a 2 listopada. To doskonały pracownik na wszelkich stanowiskach, który całe życie stara się być lepszym od innych i podporządkować sobie otoczenie. Szef – Skorpion – bywa szczególnie poważaną osobą. Uchodzi za wielkiego znawcę ludzkich charakterów. Dzięki posiadanym cechom Skorpiony osiągają znaczne sukcesy¹. Właśnie pod tym znakiem urodził się doktor Jerzy Napiórkowski.

W czterdzieści jeden lat od momentu podjęcia pracy przez Jerzego Napiórkowskiego, w październiku 1994 roku odbyło się uroczyste zebranie pracowników Instytutu Techniki Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Bydgoszczy, na którym pożegnaliśmy odchodzącego na emeryturę naszego kolegę Jerzego. Ta uroczystość stała się okazją do przedstawienia przeze mnie dorobku Jego pracy pedagogicznej, której poświęcił całe swoje życie zawodowe.

Fot. Doktor Jerzy Napiórkowski ze swoimi współpracownikami
z Zakładu Dydaktyki Techniki

¹ G. i A. Sieradzcy, Horoskopy z czterech stron świata, Nowe Wydawnictwo Polskie, Warszawa 1991.

Była jesień 1933 roku. We wsi Kominy w województwie toruńskim, w rodzinie państwa Napiórkowskich urodziło się trzecie z kolei dziecko – syn Jerzy, który w swoim dorosłym życiu przysporzył wiele radości i satysfakcji.

Jerzy Napiórkowski swoją edukację rozpoczął w Szkole Podstawowej we wsi Pokrzydowo. Naukę kontynuował następnie w Liceum Ogólnokształcącym w Brodnicy, gdzie uzyskał maturę. Kwalifikacje pedagogiczne otrzymał w Liceum Pedagogicznym w Toruniu w roku 1953. Od tego roku rozpoczął pracę w zawodzie nauczyciela. Najpierw – w jednej ze szkół podstawowych w Brodnicy, po trzech latach – w Szkole Ćwiczeń Liceum Pedagogicznego w tym mieście. Po kolejnych trzech latach – w samym Liceum Pedagogicznym, w którym pracował do roku 1966. Tam, w liceum, w roku 1964 po raz pierwszy spotkałam Jerzego Napiórkowskiego na lekcjach zajęć praktyczno-technicznych jako uczennica.

Pracując jako nauczyciel – Jerzy Napiórkowski starał się równocześnie podwyższyć swoje kwalifikacje zawodowe. Najpierw ukończył 3-letnie Studium Nauczycielskie w Łodzi, a następnie podjął studia wyższe na Uniwersytecie Warszawskim, które ukończył w roku 1970 jako magister pedagogiki.

W trakcie pracy w szkole był nauczycielem wyróżniającym się i dlatego w krótkim czasie został kierownikiem ogniska metodycznego z rysunku i prac ręcznych w powiecie brodnickim. Dostrzeżone zostały jego osiągnięcia w zakresie metodyki rysunku i prac ręcznych i dlatego od roku 1962 zatrudniono go na pół etatu w Studium Nauczycielskim w Bydgoszczy.

Na stałe J. Napiórkowski zdecydował się przenieść z Brodnicy do Bydgoszczy w roku 1966. W tym samym roku został powołany na stanowisko kierownika sekcji wychowania technicznego w Okręgowym Ośrodku Metodycznym, a także rozpoczął pracę jako nauczyciel wychowania technicznego najpierw w I Liceum Ogólnokształcącym, następnie w III Liceum Ogólnokształcącym w Bydgoszczy. Jego aktywna i twórcza działalność jako nauczyciela – specjalisty wychowania technicznego, doświadczenie i dorobek w zakresie metodyki tego przedmiotu zaowocowały w 1970 roku zatrudnieniem w charakterze nauczyciela akademickiego w Wyższej Szkole Nauczycielskiej w Bydgoszczy. W uczelni tej, będąc studentką kierunku zajęcia praktyczno-techniczne z fizyką, spotkałam Jerzego Napiórkowskiego jako swojego nauczyciela po raz drugi, tym razem – nauczyciela akademickiego.

Doktor Jerzy Napiórkowski pracował w uczelni (od roku 1974 – w Wyższej Szkole Pedagogicznej) dwadzieścia cztery lata, aż do czasu przejścia na emeryturę. Przez ten okres wykazywał się doskonałymi zdolnościami organizatorskimi i wielką pracowitością. W latach 1971-1981 kierował Zakładem Wychowania Technicznego na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym. Jednocześnie w latach 1974-1980 był kierownikiem studiów dla pracujących, a następnie – kierownikiem studiów podyplomowych na swoim wydziale (lata 1983-1985). Od roku 1985 do 1991 pełnił funkcję zastępcy kierownika Katedry Wychowania Technicznego. Ponadto był kierownikiem Zakładu Dydaktyki Techniki (do 1993 r.), gdzie po raz trzeci zetknęły się nasze drogi, tym razem – zawodowe (pracuję w tym Zakładzie od momentu ukończenia studiów).

Poza działalnością organizacyjną i dydaktyczną J. Napiórkowski podejmował także działalność naukową. Jej efektem było uzyskanie w roku 1983 doktoratu z nauk humanistycznych w zakresie pedagogiki na Uniwersytecie Gdańskim. W uznaniu całokształtu dorobku naukowego, na wniosek Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Poznaniu, decyzją Ministerstwa Edukacji powołany został na stanowisko docenta (na lata 1988-1991).

Dorobek naukowy J. Napiórkowskiego jest znaczący. Tworzy go 36 opublikowanych artykułów, których jest autorem lub współautorem, 3 prace monograficzne (w tym dwie współautorskie), 12 skryptów (11 – współautorskich). Poza tym uczestniczył w 12 pracach badawczych (trzy z nich realizował na zlecenie Instytutu Programów Szkolnych i Instytutu Kształcenia Zawodowego Nauczycieli w Warszawie). Uczestniczył w 22 konferencjach, na których wygłosił 15 referatów. Sam był organizatorem trzech konferencji naukowych.

Badania naukowe prowadzone przez J. Napiórkowskiego związane były z szeroko rozumianymi uwarunkowaniami nauczania techniki w szkole ogólnokształcącej. Wyniki tych badań opublikowane były w pracach monograficznych i artykułach, prezentowane w sprawozdaniach z badań i na konferencjach naukowych. Ściśle związanych z nimi było około 170 prac dyplomowych i magisterskich, których był on promotorem. Z badaniami wiązała się także działalność Studenckiego Koła Naukowego Dydaktyki Techniki, którego opiekunem naukowym był od roku 1972.

Będąc człowiekiem dobrze rozumiejącym istotę studiów na kierunku wychowanie techniczne, J. Napiórkowski został powołany (w roku 1976) jako członek do Zespołu Dydaktyczno-Naukowego przy Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego w Warszawie. Ponadto był także członkiem zespołu kierunkowego wychowania technicznego Centralnego Ośrodka Metodycznego przy Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie (przez trzy kadencje – do 1986 roku). Uczestniczył w pracach zespołu przedmiotowego pracy-techniki przy Instytucie Programistów Szkolnych w Warszawie (był współautorem programów nauczania przedmiotu praca-technika i praktyk uczniowskich dla szkoły podstawowej i liceum ogólnokształcącego oraz planu studiów dla kierunku wychowanie techniczne). Przez wiele lat współpracował z Instytutem Kształcenia Nauczycieli w Warszawie oraz wieloma Oddziałami Doskonalenia Nauczycieli (m.in. w województwach: bydgoskim, toruńskim, łódzkim, piłskim). Był także członkiem Bydgoskiego Towarzystwa Naukowego i Towarzystwa Pedagogicznego w Bydgoszczy. Przez okres kilku lat był członkiem komitetu redakcyjnego czasopisma przedmiotowego „Wychowanie Techniczne w Szkole”.

Za swoją twórczą i zaangażowaną pracę doktor Jerzy Napiórkowski był wielokrotnie doceniony i otrzymał liczne nagrody oraz odznaczenia państwowe, a wśród nich m.in.: Złoty Krzyż Zasługi, Krzyż Kawalerski Odrodzenia Polski, Medal Komisji Edukacji Narodowej, Odznakę Zasłużony Obywatel Miasta Bydgoszczy. Czterokrotnie otrzymał indywidualną nagrodę trzeciego stopnia Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego oraz dziewięciokrotnie nagrodę Rektora Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Bydgoszczy. Takie są fakty i liczby dotyczące drogi zawodowej J. Napiórkowskiego.

Ponieważ współpracowałam z Nim wiele lat, to chciałabym pozwolić sobie na pewne refleksje prywatne. Mogę śmiało stwierdzić, że był On osobą wymagającą przede wszystkim od siebie. Wymagał jednak także od swoich współpracowników. Jako szef nie był łatwym człowiekiem, stawiał wysokie wymagania, ale cenił samodzielność, odpowiedzialność oraz inicjatywę pracowników. Służył swoją pomocą tym, którzy tego potrzebowali i oczekiwali. Dbał o rozwój naukowy podległych mu pracowników, organizując kontakty naukowe, które zaowocowały uzyskaniem doktoratów. Był bardzo dobrym organizatorem. Jako nauczyciel akademicki cieszył się szacunkiem i uznaniem studentów, szczególnie studiów zaocznych. Nieustannie pracował nad udoskonaleniem funkcjonowania kierunku wychowanie techniczne i zwiększeniem liczby kadry naukowo-dydaktycznej Instytutu Techniki. To były jedne z ważniejszych celów jego pracy zawodowej.

Dla istnienia kierunku studiów wychowanie techniczne w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Bydgoszczy oraz dla kształcenia nauczycieli uczących przedmiotu technika doktor Jerzy Napiórkowski wniósł istotny wkład.

Po przejściu na emeryturę chętnie podejmował współpracę z Instytutem Techniki i oczywiście z pracownikami Zakładu Dydaktyki Techniki, służąc zawsze swym bogatym doświadczeniem i radą.

I pewnie byłoby tak nadal, gdyby nie jego nagła śmierć. Dnia 13.06.1999 roku straciliśmy człowieka szlachetnego serca, zaangażowanego przełożonego i serdecznego kolegę.

Teresa Retmańska